

ρέστατον δίκαιον ὁ κ. Ἐδγάρδος Γκουϊλιμώ, κατατάσσων τὸν Βαλεντίνον Haug καὶ τοὺς βαδίσαντας ἐπὶ τὰ ἔγνη του, μεταξύ τῶν μεγάλων εὐσεργειῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

ΔΥΝΑΜΙΚΤΑ

Συνέντευξις φιλικῆς ἀνθρώπου μετ' ἐνὸς βαλκαντιοτόμου. — Προσκληθὼς τοῦ βαλκαντιοτόμου καὶ αἱ διακριούσες αὐτοῦ ἐργασίαι του. — Ἦν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παράστασις τοῦ μελοδραματός «Μαρκου Βότοαρη.» — Θὰ τοὺς γράψω νὰ ἔλθουν!

Γαλλικὴ τις ἡμερὶς γράφει νόστιμον ἄρθρον περὶ τῆς ἐν φυλακῇ συνεντεύξεως ἐνὸς φιλικῆς ἀνθρώπου μετὰ τινος βαλκαντιοτόμου καταδικασμένου εἰς ἐνὸς ἔτους εἰρκιτήν. Ὁ ἡμέτερος βαλκαντιοτόμος εἶνε ὡραῖος εἰκοσικήτης καὶ κομψοτάτου ἐξωτερικοῦ νεανίας, κάλλιστα ἐκφραζόμενος καὶ συνάμα κάτοχος φιλολογικῶν γνώσεων. Δὲν μετνοσεῖ ποσῶς διὰ τὰς πράξεις του ἐξ ἐναντίας εἶνε ὑπερήφανος διὰ τὴν ἰδιοφυίαν του, τὸ μόνον δὲ θλιβὼν αὐτὸν εἶνε ὅτι συνελήφθη, καὶ μεγάλως ἀπορεῖ πῶς τὸσον ἀδέξιός ἐφάνη κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Αἰσθάνεται ἀκαταμάχητον ἀηδίαν πρὸς τοὺς δολοφόνους καὶ βαθεῖαν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς φονευόντας κλέπτας καὶ λοιποὺς νυκτοκλέπτας. «Μάλιστα, κύριε, ἔλεγε πρὸς τὸν φιλικῆς ἀνθρώπου ἐπισκέπτῃν του, ὅλοι ἐν τῷ κόσμῳ πιθανόν νὰ ἦναι κλέπται ἢ δολοφόνοι· ἀλλ' ὁ βαλκαντιοτόμος εἶνε εἰς καλλιτέχνης.» Καὶ ἤρξατο τότε δι' ἐκτενεῦς καὶ γλαφυροῦ λογιδρίου ἐκθειάζων τὸ ἐπαγγεῖμα του ὅπερ ἀπεκάλει σπάνιον δῶρον τῆς φύσεως.

Τὸ τέλος ὅμως εἶνε πολὺ νοστιμώτερον τῆς ἀρχῆς. Ἐν ᾧ ὁ φιλικῆς ἀνθρώπος ἠτοιμάζεται ν' ἀπέλθῃ, ἐκείνος τὸν ἀνακαλεῖ ὀπίσω. «Ἐλθμονήσατε, κύριε, πῶ λέγει, τὸ ὡρολόγιον σας.» Καὶ πρᾶγματι τὸ ὡρολόγιον ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπισκέπτου, ὑπεξικραθέν ἐντέχνως παρὰ τοῦ λωποδύτου. «Θὰ ἤμην, προσέθηκε, πολὺ ἀξιοκατακριτός, κλέπτων ἀνθρώπων εὐγενῆ ὡς ὑμεῖς· ἀλλὰ τὸ ἔκκαμα διὰ νὰ σὰς δεῖξω τὴν μεγάλην μου ἱκανότητά.»

Ἦρχισε καὶ τὸ ἐθνικὸν ἤμῶν μελοδράμα, νὰ λαμβάνῃ ζωὴν καὶ ὄχι πλέον νὰ συγκαλῆ τοὺς ζητοῦντας ἄπλως τὴν ὑποστήριξιν αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ συρρῆ ἐν αὐτῷ το πλῆθος ὅπως διέλθῃ ὡρας τερπνὰς καὶ εὐαρέστους, ἀπράλλακτα ὅπως καὶ εἰς τοὺς Κρισπίνους καὶ Τροβατόρους. Ἀπίστευτος μάλιστα ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐσχάτως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρασταθέντος Μ α ρ κ ο υ Β ὀ τ ο ς α ρ η, μελοδράματος τοῦ Ἑλληνοῦ μουσουργοῦ κ. Καρρέρ ἐφ' ὅλας τὰς ἐσπέρας καθ' ἃς τοῦτο παρίστατο, τὸ μέγα θέατρον Τ σ ι τ σ ι ν ι α ἤτο καταγεμιστον πλήθους καὶ αἱ ἀλεξανδριναὶ ἡμερῖδες γράφουσιν ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε ἐνθουμοῦνται παρομοίαν ἐν αὐτῷ συρροῇ.

Ὁ Μάρκος Βότοαρης κρίνεται ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν καὶ ἰδίως διὰ τὴν ἔμπνευσίν του ὡς ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ κ. Καρρέρ, τὸ finale μάλιστα ἐν αὐτῷ τῆς τρίτης πράξεως εἶνε τι ἀνταξίου τοῦ καλαμοῦ τοῦ Βέρδη. Ὁ παριστῶν τὸ ἔργον τοῦτο θιάσος ἀπῆλθεν ἤδη εἰς Κάιρον ἵνα δώτῃ καὶ ἐκεῖ 8 παράστασις ἐν τῷ ἀντ-

βασιλικῷ θεατρῷ, ἡ δὲ Ἐργολογία τοῦ θεατροῦ Ἀλεξανδρείας ζητεῖ διὰ κολακευτικῆς πρὸς τὸν κ. Καρρέρ ἐπιστολῆς καὶ ἐπέρας αὐτοῦ συνθέσεις, ἰδίως τὴν Μαρίαν Ἀνωανέτταν κλπ.

Ἐπαρμιώτης ἦλθε νὰ ἐνδιαθροῖ ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν οἰκίαν φίλου του νεοσύμφου, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων του. Ἐμείνεν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, οἱ δὲ φίλοι νεοῦντες αὐτὸν, βλέποντες ὅτι οὐδὲ κἄν λόγον ἔκαμνε περὶ ἀναχωρήσεως καὶ θέλοντες νὰ τῷ ὑποδείξωσιν ὅτι καθίστατο φορτικὸς, ἠναγκάσθησαν νὰ τῷ εἴπωσι :

— Δὲν ἐπεθυμήσατε λοιπὸν τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα σας :

— Ναι, ἔχετε δίκαιον, ἀπήνησεν ἐκείνος μελαγχολικῶς, θὰ τοὺς γράψω νὰ ἔλθουν καὶ αὐτοί!

ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Μέσα στὰ χιόνια τοῦ Γενάρη,
μόνη στῆς γῆς τὴν ἀγκαλιά,
ἀνθίζει μὲ περίσσια χάρη
ἡ μυρωμένη μυγδαλιά.

Καὶ στὰ κλαριά της τ' ἀνθισμένα
ποῦ φέρνουν τὸν καλὸ καιρὸ,
φέλνουν πουλιὰ εὐτυχημένα
τραγοῦδι ἀγάπης τρυφερό.

Λευκὴ σὰν κρένο ποῦ ἀφίνει
γλυκεῖά ὀλοῦθε μυρουδιά,
ὡτὰν αὐτὸν ἀνθεῖ καὶ σβύνει,
κ' ἔχει τὴν ἴδια τὴν καρδιά.

Πρῶτ', πρῶτ', ὄροσλουμένη
γέρνει στὸν Ἥλιο τὴν κορφή,
κι' εἶνε μ' αὐτὸν ἐρωτευμένη
κι' εἶν' ἡ ἀγάπη της κρυφὴ.

Δὲν εἶνε ῥοδωνιά τ' Ἀπρίλη
ποῦ ἡ μυρουδιά της σοῦ μιλεῖ,
κ' ἔχει γι' ἀνοῦς κλεμμένα χεῖλη
ποῦ ν'ε πλασμένα γιὰ φιλή,

Μ' ἀπὸ τὰ μῦρα ποῦ σκορπιζει
μὲς στὸ χειμῶνα, στὸ Βορεῖα,

θαρρεί; σιγά πῶς σου χαρίζει
γλυκειά, γλυκειά παρηγοριά.

Καί στους άνθους της ποῦ ἀρπάζει
ἀγέρως, ποῦ δὲν τὴν πονεῖ,
γέρονε! γλωμὴ κι' ἀναστενάζει
κι' εἶνε στὸν πόνο ταπεινή.

Ἰανουάριος, 1889.

Α. Γρ. Μπουρνιάς.

Ο ΜΙΔΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΙΤΡΕΥΣ ΤΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ
ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ
(ΤΕΛΟΣ)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ ἐσχιστὴ τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου. Εἰς τὸ βᾶθος ἐκτείνεται ἄπας ὁ κήπος, ἐν ᾧ μάλιστα διακρίνονται τὰ ἀνάκτορα. Δεξιὰ, εἰς τὸ τρίτον παρασκηνίον, πυκνὸς κάλαμων, ἀριστερὰ καὶ πρὸς τὸ βᾶθος, μέγας λελαξευμένως λίθος.

Α Ἰ σ. (ἐξερχόμενη τοῦ κήπου.)

Ἄ! ἤρρα τέλος καὶ ἐγὼ μίξ ὄρας ἡσυχία!
Δέξαι νὰ ἔχῃ, τὸ λοιπὸν, ἡ Ἦρα, ἡ Ἐστία,
ἡ Ἄρτεμις, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Ἄρης, ὁ Ἀπόλλων,
καὶ τὸ συναρὶ τῶν Θεῶν, μὲ μίαν λέξιν, ὅλον!
Μέλις, ποῦ λέτε, ἔφυγεν ὁ Κουξάρης, ἄμπάνω
σ' τοῦ Μίδα τὸ δωμάτιον, τὸ χρυσοστολισμένο,
ζητῶ τὸν Μίδα, τίποτα! τριγύρω μου κυττάζω,
κνεῖς! Μεγαλειότατα, ἀρχίζω νὰ φωνάζω.
μιλιὰ! Μεγαλειότατα, ξαναφωναζῶ πάλι,
ποῦ εἴσθε, σὰς γυρεύουσα, ἀκούτε: Μὴ μεγάλη
τότε, φωνὴ ἀκούστηκε νὰ βγαίῃ ἀπὸ πίσω
ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν χρυστὸν, ποῦ νὰ λειποθυμήσω
ἀπὸ τὸν φόβον ἔλειψε λιγάκι, καὶ μὲ τόνον
βραχνὸν μοῦ λέγει:

(Μιμείται τὴν φωνὴν τοῦ Μίδα.)

Ἄκουσε, τὸν Κουξάρην μόνον
νὰ βλέπω θέλω, πήγαίνα! κνεῖς νὰ μὴν τολμήσῃ
ἐδῶ νὰ ἐμῶ, κι' ἂν κνεῖς ἐλθῇ καὶ μὲ ζητήσῃ
νὰ τοῦ εἰπῆτε ἀσθενῶ, δὲν δέχομαι κανένα »
Οὔτε ἐμένα, βασιλεῦ; τοῦ λέω. « Οὔτε σένα »
μοῦ λέει ἐκεῖνος ἄγρια. Ἄ! ἔτσι, λέω, στάσου
νὰ δῆς τί φτεῖάνω καὶ ἐγὼ, καὶ μίξ δύο νάτου
τὸ κόθω λάσπη κ' ἔρχουμι σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη,
γιατὶ μοῦ εἶπε κάποιος, πῶς εἶδε τὸν μπαρμπέρη

νὰ τριγυρίζῃ ἀπὸ δῶ καὶ νὰ γλυκοσταλάζῃ
μὲ τὴν κυρὰ Ροξάνη του. κι' ἂν ἦν' ἀλήθειαι, χάζι
ποῦ θὰ σ' τὸ κάνωμε ἐδῶ! ὦχ! ὦχ! καὶ ἂν τὴν πιάσω
καμμάκι φορὰ σ' τὰ χέριξ μου, τί ἔχω νὰ τῆς φτεῖάσω!
Ἄκουω κάποιον νάρχεται! κλοῦ κλοῦ ἐπίσω
ἀπ' τὰ καλάμια ἀς κρυφθῶ.
(κ ρ ὄ π τ ε τ α ἰ ὀ π ι σ θ ε ν τ ο ὦ κ α λ α μ ῶ ν ο ς.)

Σ κ η ν ἦ δ ε υ τ ε ρ α.

Κ ο υ α ξ ἰ ἄ ρ η ς κ α ἰ Λ ἴ σ χ ρ η .
Κ ο υ α ξ ἰ . (εἰσερχόμενος ἀριστερῶθεν.) Τί ἄλλο θ' ἀ-
(παντήσω,

Μωρὲ τί ἦτανε αὐτό!

Α Ἰ σ . (ἰδίαι.) Τί τάχατε νὰ λέῃ;
Κ ο υ α ξ ἰ . Τοῦ κάστισε τοῦ δυστυχοῦ καὶ ὀλωθέν κλαῖει.

Ἄκουξ ἐκεῖ νὰ γίνουνα...

(Κ ρ ὄ τ ο ς ὀ π ι σ θ ε ν τ ο ὦ κ α λ α μ ῶ ν ο ς.)

Τίς εἶ;

(Ἄπαντῶν εἰς ἑαυτὸν ἐν κωμικῇ
(σοβαρότητι).

Κνεῖς!.. Μοῦ φάνη.

πῶς ἤκουσα σὰν ταρχήν!

Α Ἰ σ . (ἰδίαι.) Τί διάβολος τὸν πιάνει!

Κ ο υ α ξ ἰ . Ἄκουξ ἐκεῖ νὰ γίνουνα....

(Ἄκ ο ὄ ε τ α ἰ ψ ἰ θ υ ρ ἰ σ μ ὀ ς ε τ ῶ ν ψ ὄ λ -
(λ ω ν τ ο ὦ κ α λ α μ ῶ ν ο ς.)

Τίς εἶ;

Κνεῖς!... Γὰ ψύλλου

φοβοῦμαι πῆδημα!

Α Ἰ σ . (ἰδίαι) Θυρῶ, τοῦ ἔστριψε τοῦ φίλου!

Κ ο υ α ξ ἰ . Ἀνάθεμά σε μυστικό! αὐτὰ ἀνάθεμά σας!

Ἀνάθεμα καὶ μέγαντα, ποῦ βρέθηκα ἄμπροστά σας

Α Ἰ σ χ ρ η , (ἰδίαι)

Τρελλάθη ὁ κνημόμορος!

Κ ο υ α ξ ἰ ἄ ρ η ς . Ἄχ! μυστικό! ἄχ! φεῖδι!

ἄχ! ὄχεντρα! ἄχ! σάρκακα, μὲ ἔφαγες!

Α Ἰ σ . (ἰδίαι)

Κασοῖδη,

καλὰ νὰ πάθης!

Κ ο υ α ξ ἰ . (ἀποφασιστικῶς.) Θὰ τὸ 'πῶ!

(Μ ε τ α μ ε λ ο ὄ μ ε ν ο ς.)

Ἄ. ὄχι, δὲν συμφέρει!

Ἄχ, μυστικό, ἄχ! μυστικό! σὲ θέσι μ' ἔχαις φέρει
νὰ σκοτωθῶ!

Α Ἰ σ . (ἰδίαι)

Ἄ! ἐνοῶ! θὰ ἐμιλῇ γὰρ κείνη,

ποῦ νὰ χαθῇ!

Κ ο υ α ξ ἰ . (ἀποφασιστικῶς)

Βρὲ, θὰ τὸ 'πῶ, κι' ἀς γίνη ὅ,τι γίνη!

(Διέρχεται Χωρικό ε τ ι ς)

Γὰ ἄκουσε δῶ!... αἱ! δὲν ἀκούξ;

Ἄ Χ ω ρ ἰ κ ὄ ς .

Ἐμένα θέλεις;

Κ ο υ α ξ ἰ .

Σένα!

(Μυστηριωδῶς πῶς ἐπρὸς τὸν χωρικόν)